

Изъ приказитѣ на дѣдо Матейка.

I.

риказка за языка.

Седналъ дѣдо Матейко на сѣнка, прѣдъ кжщата, пуши си лулата и се радва, като гледа занимателнитѣ игри на дѣцата. Днесъ въ двора бѣха надошли и съсѣднн дѣца да играятъ съ дѣдовитѣ Матейкови внучета, та игритѣ бѣха по

оживени. Па и врѣмето помагаше: разцвѣтѣли се дърветата, брѣмнали пчеличкитѣ и отъ цвѣтъ на цвѣтъ ходятъ медъ да събиратъ, разчуруликали се птички, хукнали гнѣзда да правятъ, пиленца да отхранятъ, а по двора се показала сочна зелена трѣвица, прошарена тукъ-тамъ съ цвѣнали пролѣтни цвѣта.

Съглежда дѣдо Матейко лошиятъ навикъ на милата си внучка Дафинка: кога тича, языкътъ ѝ билъ винаги напoлвинъ изплѣзенъ.

— Дафинке, Илийчо, викайте всички дѣца, та елате имамъ нѣщо да ви разкажа.

Насѣдали всички около дѣда Матейка, а той това дѣте помилва, онова почиства... Всички го